

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ' ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2009

*Ἑορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια,
καί ἐπάραντες τόν νοῦν ἐπί Βηθλεέμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ,
καί κατίδωμεν τό ἐν Σπηλαίῳ μέγα μυστήριον. (Στιχ. Ἑσπερ. κδ' Δεκ.).*

Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε, ἰδίᾳ ὅμως κατὰ τὰς πανεκλάμπρους ἑορτίους ἡμέρας ταύτας, διακηρύσσει εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς καί εἰς τήν ἀνθρωπότητα ὅλην τό μυστήριον, τό ὁποῖον ἀπό Θεοῦ ἐν Γραφαῖς Ἀγίαις ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτήν, τό μυστήριον τό ὁποῖον αὐτή βιώνει καί τό ὁποῖον πληροῖ αὐτήν. Διαλαλεῖ τήν ἀλήθειαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς καί τήν πηγὴν τῆς χαρᾶς αὐτῆς.

Τό μυστήριον τοῦτο εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου. Τό γεγονός δηλαδή ὅτι ὁ Θεός, ὁ πλάσας τόν ἄνθρωπον πάλαι κατ' ἀρχάς ἐκ τοῦ χοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐθεράπευσε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἀνέπλασε καί ἀνεδημιούργησε αὐτόν, «ἐξαποστείλας τόν υἱόν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4, 4-5) κατὰ τόν οὐρανοβάμονα Παῦλον. Ὡς λέγει ὁ ἔγκριτος καί θεοφόρος πατήρ καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ «ἀσυγχύτως προσέλαβε τό ἀνθρώπινον, ὥκειώσατο τήν ἀνθρωπότητα, καταπεφοίτηκεν ἐθελοντῆς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς», προκειμένου νὰ ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς προσγενομένης ἡμῖν ὑπὸ τοῦ διαβόλου καί τῆς ἁμαρτίας φθορᾶς καί φέρῃ ἡμᾶς «εἰς τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8, 21).

Τό μυστήριον τοῦτο, ἐκκινοῦν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, διικνεῖται εἰς τήν γῆν κάτω. Ὡς ἀφορῶν καί στοχεῦον εἰς τόν ἄνθρωπον, καθιστᾷ τοῦτον συνεργόν καί συμμετόχον. Παρθένος κόρη ἐκ Ναζαρέτ συνεργεῖ, συλλαμβάνουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, κυοφοροῦσα καί τίκτουσα ἐν Βηθλεέμ ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου τόν Χριστόν. Οὐδέ αὐτή ἡ ἄψυχος κτίσις οὔτε τῶν ἀλόγων ζώων ἡ φύσις ἀποκλείονται, ἀλλὰ ἡ γῆ καί μάλιστα αὐτή ἡ τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου τούτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Κωνσταντίνειος καί Ἰουστινιάνειος αὕτη Βασιλικὴ τῆς Γεννήσεως ἀνηγέρθη, δέχεται καί φιλοξενεῖ εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς τόν τεχθέντα Βασιλέα, συμμετέχοντα εἰς ὅλα τὰ ἀδιάβλητα ἀνθρώπινα ἡμέτερα πάθη, ἕως καί εἰς αὐτήν τήν περιβολὴν σπαργάνων καί ἀνάκλινιν ἐν φάτνῃ.

Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς μακρόθεν ὑπὸ ἀστέρος ὀδηγούμενοι, προσέρχονται καί γονυπετεῖς προσκυνοῦν τό παιδίον (Ματθ. 2, 1-2), προσφέροντες χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν ὡς δῶρα τῆς εὐλαβείας αὐτῶν (Ματθ. 2, 11). Ποιμένες ἀγραυλοῦντες εἰς τήν ὁμορον τῆς Βηθλεέμ κώμην, ἀκούσαντες παρὰ τοῦ ἀγγέλου τό: «Ἴδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην σφόδρα, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ,

ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἐστὶν χριστὸς κύριος» (Λουκ. 2, 11) καὶ τό «πλῆθος τῆς οὐρανίου στρατιᾶς αἰνούντων τὸν θεόν καὶ λεγόντων, Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. 2, 13-14), «διέρχονται ἕως Βηθλεέμ καὶ ἀνευρίσκουν τὴν τε Μαριάμ καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκ. 2, 15-17) «καὶ ὑποστρέφουν δοξάζοντες τὸν θεόν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς» (Λουκ. 2, 20).

Τὴν πρόσκλησιν ταύτην τῆς συμμετοχῆς καὶ συνεργίας εἰς τὴν θείαν συγκατάβασιν καὶ φιλανθρωπίαν οὐχὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ὁμοίως ἀποδέχονται. Οἱ μάγοι καὶ οἱ ποιμένες προσέρχονται προσκυνοῦντες, Ἡρώδης ὅμως ὁ βασιλεὺς ἀκούσας περὶ τοῦ νεογενοῦς βασιλέως, ταρασσεται μαινόμενος, τεκταίνεται ἀνίερα καὶ κατασφάζει ἄθῳα νήπια (Ματθ. 2,16). Καταδιώκει Αὐτόν τὸν Χριστόν, ὁ Ὑποῖος, ἀρνούμενος οἰανδῆποτε βίαν καὶ ἐνεργῶν ὡς ἄνθρωπος μόνον, φεύγει εἰς Αἴγυπτον (Ματθ. 2,14). Ἔτι καὶ σήμερον ἄνθρωποι καταδιώκουν τὸν Χριστόν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Αὐτοῦ, τῶν ἀδυνάτων, τῶν νηπίων, τῶν προσφύγων, τῶν πτωχῶν. Ἀνοικτίρμονες καὶ ἀνελεήμονες, ὡς ὁ Ἡρώδης, κηρύσσουν πολέμους μέ πρόσχημα τὴν εἰρήνην, προβαίνουν εἰς τρομοκρατικὰς ἐνεργείας ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας μέ ἐκατόμβας ἀνθρωπίνων θυμάτων. Χωρίζουν καὶ ἀποκλείουν πόλεις ἀπ' ἀλλήλων ὡς καὶ ταύτην τῆς Βηθλεέμ ἀπὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἡ στάσις τῆς ἀποστασίας αὐτῆς ἐνίων ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι καὶ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἀνισότητος εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ παρὰ ταῦτα, μετὰ πίστεως βαθείας καὶ ἐλπίδος βεβαίας διακηρύσσει ὅτι τῶν ὀλίγων τούτων « ἡ ἀπιστία δὲν θά καταργήσῃ τὴν πίστιν τοῦ θεοῦ (Ρωμ. 3, 3). Συμπάσχει μετὰ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν τραγικότητα καὶ τὰ ἀδιέξοδα τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ συμπαρίσταται αὐτῷ ποικιλοτρόπως ὡς στοργικὴ πνευματικὴ μήτηρ, κηρύττουσα σεσαρκωμένον θεάνθρωπον, «ἀναπαύοντα πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους» (Ματθ. 11, 28), οἱ ὅποιοι προσέρχονται πρὸς Αὐτόν.

Ἀπὸ τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου τούτου, ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, εὐλογοῦντες Πατριαρχικῶς καὶ Πατρικῶς τὰ μέλη τοῦ ἐμπεπιστευμένου ἡμῖν ποιμνίου, ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καὶ ὅπουδῆποτε καὶ προτρέποντες αὐτά, ὅπως, διατηροῦντα τὴν ἐλπίδα, ἐγκολπωθοῦν καὶ ἀκολουθοῦν Χριστόν Ἐνανθρωπήσαντα συμφώνως πρὸς τὴν Ἀγιοπατερικὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἔκκλησιν δέ ἀπευθύνοντες πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ὅπως ῥῶσιν εἰρηνοποιοὶ καὶ ἐργάται δικαιοσύνης χάριν τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐν εὐημερίᾳ ἀγαθῶν ζωῆς αὐτῶν, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2009.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων